

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **J. V.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2011, č. j. 102/SČaKŽÚ/2011-3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 9. 2011, č. j. 16 A 2/2011 - 32,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ústní nad Labem ze dne 7. 9. 2011, č. j. 16 A 2/2011 - 32, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1.] Rozhodnutím Komise k projednávání přestupků města Varnsdorf (dále jen „správní orgán I. stupně“) byl žalobce uznán vinným přestupkem proti veřejnému pořádku podle § 47b odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), kterého se měl dopustit tím, že v době od 4. 8. 2010 do 7. 9. 2010 neudržoval čistotu a pořádek na pozemcích ve svém vlastnictví mezi třídou 5. května a ulicí Rumburskou ve Varnsdorfu, a tím měl narušit vzhled obce. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.000 Kč.

[2.] Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím z 21. 1. 2011, č. j. 102/SČaKŽÚ/2011-3, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3.] Rozsudkem ze 7. 9. 2011 Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s odůvodněním, že správní orgán I. stupně vycházel při vydání rozhodnutí z nedostatečně zjištěných skutečností, rozhodnutí co do označení místa spáchání přestupku je nejednoznačné a neurčité, a že výzva k odstranění narušeného vzhledu obce, která předcházela přestupkovému řízení, nebyla žalobci řádně doručena.

II.

[4.] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Nesouhlasí s posouzením charakteru a doručování výzvy ze 4. 8. 2010, kterou Městským úřad Varnsdorf zaslal žalobci ještě před zahájením samotného přestupkového řízní a která obsahovala žádost, aby žalobce nejpozději do 10 dnů od doručení této výzvy uvedl pozemek do stavu, který nebude narušovat vzhled obce. Stěžovatel napadá názor krajského soudu, podle něhož stěžovatel chybně zkombinoval způsoby doručování podle § 20 odst. 4 a § 23 odst. 4 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.), a tím způsobil, že tato výzva nebyla žalobci řádně doručena. Stěžovatel uvádí, že výzva byla doručena vložením do žalobcovy domovní schránky dne 20. 8. 2010. To, že před vložením do domovní schránky byla uložena na poště, nemůže mít na platnost jejího doručení vliv. Otázka doručování této výzvy nemá navíc podle stěžovatele pro posouzení přestupku podle § 47 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona význam. Podle stěžovatele správní orgán výzvu zaslal zcela nad rámec svých zákonných povinností, ve snaze odstranit závadný stav bez použití sankcí vůči žalobci.

[5.] Stěžovatel se dále nedomnívá, že by místo spáchání přestupku bylo v rozhodnutí vymezeno nepřesně. Místo spáchání přestupku je v rozhodnutí vymezeno jako „*pozemky ve vlastnictví žalobce mezi třídou 5. května a ulicí Rumburskou ve Varnsdorfu*“. Podle stěžovatele není přestupkové řízení řízením, v němž by pozemky musely být označeny číslem parcely. Uvedené vymezení proto považuje za dostačující.

[6.] Stěžovatel nepovažuje za správný ani názor krajského soudu, podle něhož podklady pro rozhodnutí, zejména fotografická dokumentace, nevypovídají o stavu pozemku žalobce v období mezi 4. 8. 2010 a 7. 9. 2010, neboť k tomuto období je datována pouze jedna fotografie založená ve správním spise. Podle stěžovatele však stav pozemku žalobce v tomto období zachycují tři fotografie, navíc je stav pozemků v uvedeném období doložen výpovědí pracovníka odboru životního prostředí a zápisem z šetření odboru životního prostředí ze dne 7. 9. 2010. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[7.] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v době, kdy mu měla být výzva údajně doručena, byl v zahraničí, což doložil při místním šetření. Výzva mu tak byla předána až při jednání přestupkové komise. Výzva neobsahovala ani poučení o tom, že byla doručována podle § 23 odst. 5 správního řádu, a je proto desátým dnem považována za doručenou. Podle žalobce musí být takové doručení doloženo a podle § 19 odst. 6 správního řádu mělo být doručováno opakovaně. Protože žalobci nebyla výzva doručena, nemohl sám posoudit, co je podle stěžovatele narušením vzhledu obce. Je nezbytné výzvu žalobci doručit a v té ho upozornit, že se jedná o narušení vzhledu obce a dát mu možnost

k nápravě. Poté, co žalobce osobně výzvu převzal na místním šetření dne 30. 11. 2010, byl závadný stav odstraněn do doby stanovené ve výzvě (do deseti dnů), pokuta byla tudíž žalobci uložena neoprávněně. Pokud jde o přesné označení místa spáchání přestupku, má žalobce za to, že stěžovatel měl nařídit vytýčení pozemku, z čehož by bylo zřejmé, na kterém pozemku je odpad umístěn. Z výroku rozhodnutí však není zřejmé, na kterém pozemku došlo k narušení vzhledu obce. Navíc ze samotného vyjádření správního orgánu vyplývá, že vlivem větru se papír i plasty přemisťovaly na další pozemky. Nedostatečně byl podle žalobce prokázán i stav pozemků. Jednalo se totiž o stav, který se každým dnem měnil, nelze tedy vycházet pouze ze tří fotografií založených ve správním spisu. Stěžovatel měl stav pozemků doložit fotografií z každého dne, ve kterém byl podle něj narušen vzhled obce. V době předání výzvy na místním šetření se již žádný odpad na pozemku nenacházel a byly odváženy poslední zbytky dočasných staveb. Závěrem žalobce uvedl, že krajský úřad nedal žalobci v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí.

III.

[8.] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. Nejvyšší správní soud přistoupil k přezkoumávání napadeného rozsudku krajského soudu, a to v rozsahu v kasační stížnosti uvedených námitek a v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. Neshledal přitom, že by řízení před soudem bylo zatíženo vadami, k nimž by musel přihlédnout z moci úřední i bez návrhu účastníka řízení. Kasační stížnost je důvodná.

[9.] Jedním z důvodů, proč krajský soud zrušil rozhodnutí správního orgánu I. i II. stupně bylo, že výzva ze 4. 8. 2010, kterou správní orgán I. stupně vybízel žalobce, aby uvedl své pozemky do stavu, který nebude narušovat vzhled obce, nebyla žalobci řádně doručena. Podle krajského soudu byla tato výzva nesprávně doručována postupem podle § 20 odst. 2 ve spojení s § 23 správního řádu jako písemnost určená do vlastních rukou adresáta, kdy v případě, že adresát není zastižen, předchází samotnému vložení písemnosti do domovní schránky její uložení po dobu deseti dní např. v provozovně provozovatele poštovních služeb, jak se tomu stalo právě v tomto případě, a písemnost se považuje za doručenou uplynutím desetidenní úložní doby. Podle názoru krajského soudu však výzva nebyla písemností určenou do vlastních rukou adresáta, správní orgán tak měl při jejím doručování postupovat v souladu s § 20 odst. 4 správního řádu a písemnost vložit do adresátovy domovní schránky, aniž by vložení do schránky předcházelo uložení písemnosti. Písemnost by se pak považovala za doručenou právě okamžikem vložení písemnosti do adresátovy domovní schránky.

[10.] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že doručení předmětné výzvy žalobci není v žádném případě podmínkou vedení řízení o přestupku podle § 47 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona a žalobce mohl být uznán vinným spácháním tohoto přestupku, aniž by předtím podobnou výzvu obdržel.

[11.] Pouze pro úplnost již pak Nejvyšší správní soud dodává, že nesdílí ani názor, že by výzva nebyla žalobci platně doručena. I v případě, že by výzva nebyla písemností určenou do vlastních rukou adresáta, její uložení v provozovně provozovatele poštovních služeb po

dobu deseti dní, by v žádném případě nemohlo mít vliv na platnost doručení a písemnost by bylo možné i tak považovat za doručenou okamžikem jejího vložení do žalobcovy domovní schránky. Nejvyšší správní soud však nesouhlasí ani s tím, že by se nemohlo jednat o písemnost určenou do vlastních rukou adresáta. Krom taxativně stanovených případů se totiž podle § 19 odst. 4 správního řádu písemnost doručuje do vlastních rukou adresáta také v případě, nařídí-li to oprávněná osoba. Pokud tedy oprávněná osoba i v tomto případě nařídila doručení výzvy do vlastních rukou, byla výzva doručována zcela v souladu se zákonem. Uvádí-li pak žalobce, že si nemohl uloženou písemnost z vážných důvodů vyzvednout, mohl v souladu s § 24 odst. 2 a za podmínek § 41 správního řádu požádat o neplatnost doručení. Žalobce sice podal žádost, která by mohla být posouzena jako žádost o určení neplatnosti doručení, nedodržel však lhůtu 15 dnů pro podání takové žádosti, kterou stanoví právě § 41 správního řádu. Sám uvedl, že výzva mu byla osobně předána 30. 11. 2010, avšak žádost, která by se dala chápat jako žádost o určení neplatnosti doručení, žalobce podal až 17. 1. 2011.

[12.] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s názorem krajského soudu, že by bylo ve výroku správního rozhodnutí nedostatečně přesně označeno místo spáchání přestupku, když jej správní orgán označil jako „*pozemky ve vlastnictví žalobce mezi třídou 5. května a ulicí Rumburskou ve Varnsdorfu*“. Žalobce zejména správním orgánům vytýkal, že pozemky nenechal vytýčit. K tomu lze uvést, že již z rozsudku z 27. 6. 2007, č. j. 5 As 21/2007 - 99, vyplynulo, že pozemek pro účely přestupkového řízení není potřeba vytyčovat, aby tím správní orgán učinil zadost požadavku na přesné označení místa spáchání přestupku. Výše uvedená formulace ve výroku správního rozhodnutí naopak obstojí i v uvedené podobě a dostatečně přesně určuje místo spáchání přestupku. Zcela přesné označení parcelních čísel pozemků pak vyplývá ze správního spisu a ostatních písemností, které žalobce v rámci přestupkového řízení obdržel. Místo spáchání přestupku zachycují i fotografie, které jsou součástí správního spisu. Toto označení místa spáchání přestupku však žalobce nezpochybnil. Nejvyšší správní soud má naopak za to, že stěžovatel postupoval v souladu se zásadou hospodárnosti řízení, když postupoval tak, aby nikomu nevznikaly v rámci řízení zbytečné náklady. Pokud by totiž nechal předmětné pozemky vytýčit, jednalo by se pouze o dodatečné náklady řízení, které by v konečném důsledku musel uhradit právě žalobce.

[13.] Na rozdíl od krajského soudu neshledává Nejvyšší správní soud rozhodnutí stěžovatele nezákonné ani z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Závěry o skutkovém stavu jsou ve správním spise dostatečně doloženy jednak třemi fotografiemi, které se vztahují k době, kdy nezákonný stav trval, jednak svědeckou výpovědí pracovníka odboru životního prostředí a rovněž zápisem z provedeného místního šetření, které proběhlo dne 7. 9. 2010.

[14.] Nejvyšší správní soud tak shledal veškeré námitky stěžovatele důvodnými a byl proto nucen v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení. Krajský soud tedy znova posoudí žalobu vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v tomto rozsudku.

IV.

[15.] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozhodl tak, že rozsudek krajského soudu označený v záhlaví zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2012

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu